

Vatan Dediğın Nedir ki?

Ey benim anam babam, ben gidiyorum. Arkamdan ağla bile diyemiyorum çünkü ağlanacak biri değilim, biliyorum. Yine de gidiyorum demesi kolay gitmesi çok zor. Hani bu şehrin kimsesizi, garibanı, yabancıyı bendim ya güya. Sanki şimdi de arkamda yüzlerce mendil sallayan canlarım varmış gibi, dönüp dönüp bakıyorum. Utanmasam kapı kapı dolaşıp her sinede ağlayasım var.

Gelişim gibi gidişim de ani oldu. Yüreğim yangın yeri. Kim derdi ki, böyle olacak?

Ey Çorlu, sen ki benim gibi bir insanın imdadına yetiştin. Kanatlarımın kesildiği, nefesimin yettiği, bir gece ansızın kapını çaldığımda, yüzüme ayaz vurmadin, meltem rüzgârı ile sessizce kucağına aldın. Ne o ilk gece ne daha sonra, sen bana bir gün bu topraklarda doğmadığımı, uzaklardan gelen bir yabancı olduğumu hissettirmedin.

Cehennemi yarıp kaçtığım o gece, dizlerim kesilince korkudan çok utanarak kıvrıldım Kalenin asırlık duvar dibine. Sabah ola hayrola dedim. Bayılmışım. Alaca karanlığı yaran bir ezan sesiyle uyanmışım. Doğrulup yürümeye başladım. Hangi sokakları geçmişim, kimlerle karşılaşmışım bilmiyorum. Bir ara bir fırının önünde durup vitrini seyrettiğimi hatırlıyor gibiyim. Ağzıma lokma koymadan oradan da ayrılıp yürümeye devam ettim. Bir insan kaç gün açlığa dayanabilir ki, günlerdir aç susuz onca yolu aşmışım.

Başımı kaldırdığımda Süleymaniye Camisinin önündeydim. Bir süre durup içeri girenleri seyrettim. Sonra abdest almayı akıl etmişim. Hem abdest aldım hem su içtim. Üstüm başım kir pas içinde. O halde içeriye girmeme kimse bir şey dememiş olmalı ki, secdeye varıp diz çöktüğümde ne hocayı fark ettim ne etrafımdaki cemaati.

Neden sonra, gözyaşlarım tane tane dizlerimin üzerindeki ellerime düşünce fark ettim ki, namaz da kılmıyorum sadece secdeye varmışım.

Kim bilecek ki ne yaşadığımı? Kendi içimde kaybolmuşum. Bir sahtekârın namazı kabul olur mu ki diye de düşünmüş olabilirim. Bu gün tam olarak o ilk günümü her yönüyle hatırlayamıyorum işte. Onca zaman geçti.

Cemaat dağılmış, tek kalmışım caminin ortasında. Ne kadar oturduğumu da hatırlamıyorum. Hoca efendi yanıma gelip, “Buralı değilsin herhalde” dedi. Sustum. Susmayıp ne yapacaktım? Adın ne dese? Nerelisin sen? Kimsin dese. Ne diyebilirdim ki?

Ben bir kaçağım mı diyecektim? Önemli değil hocam, korkak bir kaçak var karşınızda... Memleketini, köyünü, soyunu, sopunu, anasını, babasını, kardeşlerini arkada bırakıp, adını değiştirerek kaçmış gelmiş, şimdi tanımadığı bir şehrin bir mahallesine, arka sokağına sığınmak isteyen bir adam işte. Adam denirse elbette.

Susmaya devam ettim. Öğle namazına kadar caminin önünde oturup bekledim. Yok, beklediğim kimse yoktu ama aklımın başıma gelmesini bekliyordum.

Birine beddua edecek olan, kendinden utanasın desin. Kendimden utana utana, caminin etrafında, nefes dilencisi gibi kıpırdamadan durdum.

Esnaf, gariban diyerek sahiplendi beni. Annesini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi başım önümde, mahcup teslim oldum onlara.

O gün bugün o ilk dürümü uzatan yaşlı elin sahibini bilmem. Sormaya da çekindim hep.

İki gün sonra, Rüstem abi, “Sokakta yatmak olmaz,” dedi “Kahveye gel. Orada gecelersin.” Rüstem abi karşılığında şu işi yap demedi ama iki gün sonra ben kahveyi süpürmeye başladım. Herkes gidince kahveyi temizleyip, masaları birleştirerek hazırladığım yatağıma uzanıyorum.

Çorlu halkı nereden bilecek ki, kahvede bir utanmaz var, herkes çekilince ufak bir çocuk gibi başlıyor ağlamaya. Ağlaya ağlaya kahveyi temizliyor. Sonra sızıp kalıyor. Rüyasında anasını, köyünü, kardeşlerini görüyor. Onların önünde de sarsıla sarsıla ağlıyor. Beni affedin diye yalvarıyor.

Sonra bir gün Rüstem abi hastalandı. Çay ocağı da üstüme kalmış oldu. İyi ki de kalmış. Çayın demini ayarlamak sanki yüreğimdaki kasveti azar azar dışarı döktü. Tam bir yıl ben o kahvenin etrafından uzaklaşmadım. Sanki köyden biri gelip geçerken beni görecek, sonra dönüp köylüye haber verecek:

“Bacısının namusunu temizlemeden kaçan şerefsizi gördük.”

Yabancıyı olduğum Çorlu’daki o sorulara da hiç aldırmadım.

“Niye sen bu kadar sessizsin?”

“Ağzından laf cımbızla alınıyor bunun.”

“Bre oğlum konuş konuş! Sesin çıksın.”

“He valla. Yeni gelin gibi süzülüyor.”

“Derdini söylemeyen derman bulamaz.”

Nereden bilecekler ki, bana köyde geveze dediklerini. Aslında bir zamanlar konuşmayı, şarkı söylemeyi, hele hele halaya girmeyi çok sevdiğimi.

Ah be Çorlu bu ayrılık yakışmadı. Yolunu şaşırılmış göçmen kuş misali konduğum topraklarında ne güzel erimiştim ben. Sen de çölün asaleti var. Ban otu gibi her gün biraz daha derine inmiş köklerim. Fark etmeden bağlanmışım sana.

Sen sessizce bağrına bastın beni. Allah için bir gün ezmedin.

Bizim oralarda namus her şeyin önündedir. Misal kan davalın, canını almak için her fırsatı kollar ama töredir, eve ocağa giremez. Ablam sevdalısına kaçtığında ben daha çocukmuşum. Neden namus temizleme işi üzerime kalmış bilmiyorum. Bildiğim çocukluğum yasaklı geçti. Harmandan çıkamazdım. Korkak bir fare gibi büyüdüm.

“Yaşaman gerek!” dediler.

Bir bayram günü elini öptüğüm amcam dalgın dalgın yüzüme bakarak söylenmişti.

“Ya rabbi bu delikanlı hangi tabuta yakışır?”

Askere bile gece yarısı, kaçarcasına gizlice gittim. Ama Allah biliyor ya köyden çıkarken bir daha o doğduğum topraklara dönmeyeceğimi adım gibi biliyordum. Ölmekten, hapse girmekten korkmuyordum aslında. Ablamı çok severdim. O sevgiyi hiç unutmadım.

Annemin elini öperken, “Hakkımı helal et!” diyerek gözlerine baktım. Niyetimi anladı, sessizce ağlamaya başladı.

İşte bu yüzden Ali olarak başladığım askerden, Mehmet olarak terhis oldum ben. Kendi kendimi doğurmuş gibi tuhaf bir durum. Adına sahtekârlık diyorlar. İnkâr edersem şerefsizim. “He valla! Benim aslım Ali ama adım Mehmet şimdi,” diyeceğim. Hatırımı sayıyorsa hâkim kırsın kalemini.

İşte böyle geldim sana Çorlu. Kaçarak, unutarak, inkâr ederek... Ne ki, sen beni hiç ötelemedin. Cebimde beş kuruş yoktu ama canım güvendedi. Bundan büyük servet olur mu?

Duvar diplerinde yürüyen ben, seninle meydanlarda nara atmayı öğrendim. Daha ne verecektin bana?

Şimdi diyorlar ki sahte kimlik suçmuş. İyi de anam babam can almak suç değil mi?

Aşiretin şerefi varmış. Bir canın hiç mi şerefi, kıymeti yok emmi?

Hani derler ya, vatan doğduğun yer değil, doyduğun yerdir. Bana sorarsan ikisi de değil. Vatan, özgürce nefes alabildiğin bir avuç toprağı yüreğinde hissedebilmektir.

Velhasılıkelam; gördüğün gibi ben şimdi apar topar böyle iki jandarma arasında gidiyorum. Korkuyorsam namerdim.

Ama canım yanıyor. Köklerim söküldü yine. Ey Çorlu, bil ki senden kopuşum o doğduğum topraklardan kopmaktan daha zor geldi.

Ekmeğini suyunu helâl et. Var olasin...
Işığın, bereketin, yeşilin, suyun eksik olmasın.

Selam olsun sana Çorlu...